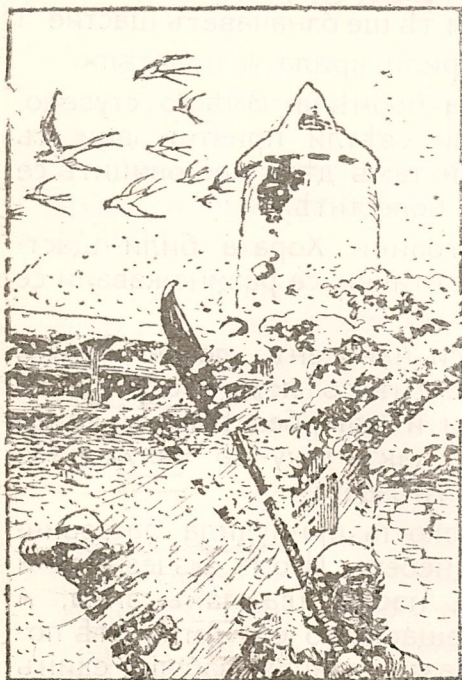

Ала имало нѣколцина лоши хора, които се страхували, че прѣдвѣстниците на пролѣтѣта пакъ могат да изчезнатъ. Една нощъ, когато ластовичкитѣ спѣли, тѣ ги уловили и ги затворили въ една голѣма кула. На сутринѣта ластовичкитѣ видѣли, че сж затворени, започнали да пискатъ и заблѣскали съ крилѣ и човки по стѣнитѣ, за да се освободятъ. Ала напраздно.

Пазачитѣ, оставени да ги вардятъ, за да бждатъ по-сигурни, изскубали перата на крилата имъ.

Горкитѣ птички били въ отчаяние, като видѣли, какъ бѣлитѣ имъ перца хвъркатъ отъ кулата, а пазачитѣ се смѣли.

Ала перцата се обърнали на бѣли снѣжни парцали. Духналъ сѣверниятъ вѣтрѣрь, увѣхнала трѣвата и цвѣтѣта, дърветата изгубили листата си, и земята замръзнала. Хората били се скрили въ къщитѣ си.

Изведнажъ избухналъ ураганъ, който врѣхлетѣлъ на кулата и разкъртилъ една дупка. Порасли пакъ крилцата на ластовичкитѣ, и тѣ отлетѣли къмъ небето.

За втори пѣтъ молили хората Бога за милость, и той пакъ имъ простилъ. Ала слѣдъ това ластовичкитѣ трѣбвало да оставатъ при хората само шестъ мѣсеци прѣзь годината, и за споменъ на хорската лошевина станала перушината имъ черна.